XXVI. évf. 6. szám 2014. november-december

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Horsthuis:
Látom a megnyílt eget

Dina:
Mit jelent a keresztény jellem?

B. Ágnes:
Megújult a szeretetem

A mennyország már most jelen van bennünk! Túlvilági életünk lelki fejlődésünknek azon a szintjén folytatódik, amelyet itt a földön elértünk. Balgaság lenne, ha nem készülnénk föl erre a fontos pillanatra, amelytől egész további életünk függ. *„Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelke kárt szenved?” (Mt 16,26)* (Horsthuis)

A Királyok Királya jön hozzánk...

Újra kigyulladnak Karácsony fényei. A liturgiában hallunk üdvösségről, örök királyságról, szeretetről, örömről, békéről... Gondolataink felemelkednek az anyagi lét homályából a végtelenség tiszta ragyogásába. Tudatosodik bennünk, hogy amit ünneplünk, az nem egy kis családi együttlét a karácsonyfa alatt, hanem egy hatalmas esemény, ami az egész világot megmozgatja. Ebben a történésben az államok vezetői, királyok, tábornokok olyanok, mint a hangyák. Nem ők irányítják az emberiség jövőjét, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus. Ő az, aki mindenkit hív, hogy vele együtt építse a szeretet országát. Az idő azért szent, mert benne épül Isten Országa. Hogyan épül?

1. Örök királyság

Nagyon érdekes jelenetről olvashatunk a 2. Sámuel 7,3-5-ben. Dávid király hatalma csúcsára érkezett és szeretne templomot építeni az Úr dicsőségére. Nátán próféta biztatja: „Vidd véghez, amit terveztél!" – De az Úr még azon éjjel szólt Nátánhoz, hogy nem lehet, majd Salamon építsen templomot, ugyanakkor megígérte az örök királyságot, amely nemzetek fölötti lesz. Vajon Dávid megsejtette-e a szavak nagy jelentőségét? Megsejtette-e, hogy a Messiás az ő utódaiból fog származni és királyságának nem lesz vége? Valamit megsejtett, ez derül ki gyönyörű imájából, amit ezután mondott. – Személyes életünket úgy érinti ez a jövendölés, hogyha Krisztusnak adjuk életünket, akkor az örökkévalóság épül fel bennünk. Az Úr megkezdi bennünk fölépíteni az ő királyi házát, ami győzelmet arat a halál felett is, mert Isten élete lesz bennünk. Nincs szebb önmegvalósítás a földi életben, mint építeni napról napra az örökkévalóságot szívünkben. Nincs szebb vágy, mint az, hogy Krisztus uralma tökéletesen megvalósuljon bennem. Nincs nagyobb sikere az életnek, mint az, amikor állandóan a Szentlélek vezetése szerint formálódik és egyre nagyobb mértékben ragadja meg bensőnket a végtelen!

2. Isten megerősít

Pál apostol a római levél végén azt írja, hogy „Istennek van hatalma arra, hogy megerősítsen az evangéliumban." Sokan félnek az evangéliumi élettől. Némelyek meg is fogalmazzák: „lehetetlen megvalósítani a modern világban Jézus tanítását." Aki ezt mondja, az el se kezdi, meg se próbálja. És ez nagy baj! Igaz, hogy az egyszerű, becsületes élethez is bátorság kell a mai világban. Nem hazudni, nem lopni, nem csalni, nem paráználkodni – ehhez erőfeszítés kell. A tiszta, szent keresztény élethez még nagyobb erő kell. – Ha kell erő, akkor szükséges az erőforrás is. Erre vonatkozik az apostol felhívása, Istenben mindenki megtalálja az erőforrást. Ehhez azonban szükséges a rendszeres ima, amely biztosítja a kapcsolatot az Úrral. Akinek nincs élő kapcsolata az Úrral, annak nem alakul ki a készsége az Ő vezetésére. Ilyenkor az ember magára marad, bekerül az evilági okoskodás csapdájába és zavaros lesz az élete. – Aki azonban nyitott az Úr szavára, az felfedezi, hogy az evangélium szerinti élet szép, örömöt adó és megvalósítható. Felismeri, hogy nemcsak követni lehet a mai világban Jézust, hanem azt is, hogy része lehet az Ő örök királyságának.

3. Isten eljött közénk

Lukács evangélista karácsony misztériumának leírását azzal kezdi, hogy Gábor főangyal hírül adta Máriának Názáretben, hogy Isten kiválasztotta őt Szent Fia édesanyjául. Jézus Krisztus, a Királyok Királya, földi élete megkezdődött Názáretben. Az elképzelhetetlen titok, a legnagyobb csoda, Isten eljött közénk, a mi emberi mértékünk szerint. A Teremtő belépett teremtményeinek a világába. Ez azt is jelenti, hogy be akar lépni a te életedbe is. Jézus eljövetele egy hívás, amely az egész emberiségnek szól: „Jöjj hozzám! Szeretlek! Élj bennem! Nyisd ki szívedet előttem! Csak akkor jövök el hozzád, ha te is akarod! Csak akkor szentelem meg az életedet, ha te is vágyakozol rá!" – Ennek a hívásnak nem szabad ellenállni! A mai világ reklámipara állandó csábítást jelent: vedd meg, birtokolj, egyél, igyál, élj az ösztöneid szerint korlátlanul! – Hová vezet ez? Az ürességbe, a semmibe! – **Jézus hívása azonban életre vezet, boldog életre! Karácsony ezt üzeni neked!**

Katona István főszerkesztő

Az Istenbe vetett bizalom

II/2b. rész

Nagyon fontos hinni a gondviselésben!

Ki merem jelenteni, hogy aki nem a jelenben él, az valójában nem is él. Aki nem Istenbe vetett végtelen bizalommal él, az valójában nem is él. Azt az embert **agyonnyomják az aggodalmaskodások**, a kételyek, a félelmek, a szorongások.

Csak akkor élhetünk a jelenben, Isten szeretetében, ha ez a kulcsszó: megbízol benne. Egyedül az Istenbe vetett bizalom az, ami segíteni tud bennünket abban, hogy a jelenben Isten szeretetében éljünk.

Igen ám, de ez a bizalom nem hullik egyszerűen az ölünkbe. Ezt a bizalmat meg kell tanulnunk. Sokszor éppen azért engedi meg Isten életünk nehézségeit és küzdelmeit – nem, azért mert megfeledkezett rólunk – hanem azért, hogy segítsen bennünket abban, hogy megtanuljunk őbenne feltételek nélkül megbízni. Életed minden pillanata érted van. Nézd meg, a választott népet is így tanította meg az Isten arra, hogy feltételek nélkül bízzon meg benne. Mivel táplálkoztak a pusztában? Mannával.

Nem úgy táplálta őket, hogy tessék itt van 100 kiló kenyér, osszad be és akkor nem lesz semmi bajod. Bár rengeteg manna hullott, de mindig csak annyit gyűjthettek maguknak az emberek, ami arra a napra elég volt. Nem csupán táplálta őket, hanem egyben gyógyította szívüket, lelküket és megadta nekik a legnagyobb ajándékot, az Istenbe vetett bizalmat. Mert ha valaki kételkedett és többet gyűjtött, az a felesleg éjjel megromlott.

Mindennap újra és újra gondoskodott róluk. Igen ám, de ez nem volt elég, jött a szombat. Szombat a nyugalom napja a zsidó nép számára. Szombaton nem hullott manna. Mi volt az emberek tapasztalata a többi napon? Az, hogy csak aznapra elég mannát szedhettek. Hiába próbáltak spórolni vagy raktározni, nem ment, megromlott. A szombatról mégis azt mondta a Jóisten, hogy pénteken dupla adagot szedjetek, hogy szombatra is legyen eledel.

Az emberi tapasztalat azt mondja, hogyha én többet szedek, mint az aznapra való, akkor az megromlik, és akkor mégiscsak lehet, hogy fog szombaton is hullani manna, ha nem szedek többet. Ilyenek vagyunk. És aki nem hallgatott az Úrra, nem bízott meg benne, és csak péntekre valót szedett, az bizony szombaton koplalt. Így nemcsak táplálta Isten mannával a népét, hanem arra nevelte őket, hogy elsősorban ne a szemüknek, fülüknek, a személyes tapasztalataiknak higgyenek, hanem Isten ígéreteinek.

A teremtő Isten azt szeretné, hogy **feltételek nélkül bízzunk** meg őbenne. Sokkal jobban higgyünk neki, mint saját elgondolásainknak. Arra hív bennünket a teremtő Isten, hogy végre hagyjunk fel az aggodalmaskodással!

Szent Máté evangéliumában Jézus nemcsak tanít, hanem gyógyít is: *„Ne aggódjatok az életetekért, hogy mit egyetek, se a testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több az élet az ételnél, a test pedig a ruhánál? Nézzétek az ég madarait: nem vetnek, nem aratnak, csűrökbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem értek ti sokkal többet ezeknél? Ki az közületek, aki aggodalmaskodásával képes az életkorához egyetlen könyöknyit hozzátenni? És a ruha miatt miért aggódtok? Nézzétek a mezők liliomait… „Ne aggódjatok a holnapért, a holnap majd aggódik önmagáért Elég a napnak a maga baja."* (6,25-34)

Ezek csodálatos gyógyító szavak. Mire hív ezáltal minket Isten? Elárulok valamit: életedben mindig lesznek gondok, kihívások, nehézségek, kilátástalanság. Ezeket soha nem fogod tudni elkerülni. Azt azonban igen, hogy ezek ne fojtsanak meg téged és ne vegyék el az életkedvedet. Abban nem vagyunk szabadok, hogy egy nehézség utolér-e minket. Abban viszont igen, hogy hogyan viszonyulunk hozzá. Jézusnak ezen szavai segítenek bennünket, hogy bármi is történjen velünk, mindig tudjunk higgadtak maradni, tudjunk bízni Istenben. Mindig tudjuk azt, hogy számíthatunk az Atya gondviselésére.

Így sokkal nagyobb ajándékot kapunk, mintha egyből minden az ölünkbe hullana. Hiányaink valahol Istenbe vetett bizalmunk által ajándékokká válnak. Miért? Mert magát az Istent ajándékozzák nekünk. Mennyivel szegényebbek lennénk, ha minden az ölünkbe hullana, amiről úgy gondoljuk, hogy kell nekünk, és közben a legfontosabb, az Istenbe vetett hitünk és bizalmunk hiányzana.

Egy rövid személyes tapasztalat. Öt évvel ezelőtt halt meg édesanyám. Épp, hogy pappá szenteltek június 16-án, Mária szeplőtelen szívének ünnepén, október 25-én abban az évben Anyu meghalt. Mentünk édesapámmal a temetést intézni, és azon tanakodtunk, miből fogjuk kifizetni? A Regnum templomban Anyu mindig is szerette volna kiváltani a sírhelyet, csak hát nem volt a családnak pénze rá, mert napról napra éltünk, így nem tudtuk megvenni a sírhelyet. A templomban azt mondta az irodista, hogy lehet részletre is. Akkor megbeszéltük apuval, hogy majd részletre, havonta törlesztjük. Nem sokkal később találkoztam egy idős atyával, aki engem nagyon szeretett, tudta, hogy mi történt édesanyámmal, odalépett hozzám egy borítékkal és azt mondta: Cserkó, tudom, hogy ez mekkora fájdalom, kérem, fogadd el tőlem szeretettel. Belenéztem a borítékba, s nem akartam hinni a szememnek. Nem fogom kimondani az összeget. Akkor már kértem az Urat, ha hazamegyek, adj kérlek bölcsességet, hogy el tudjam mondani Apunak, mert hogyha egy ilyen fájdalomban ekkora nagy öröm éri, nehogy rosszul legyen szegény. Elmondtam neki szépen, óvatosan, így is megrázta és sírt az örömtől. Átadtam neki a borítékot. Képzeljétek el, hogy a temetéstől kezdve, a legutolsó hagyatéki eljárásig mindent ki tudtunk fizetni belőle. Azt mondta Apu, hogy az utolsó fillért most fizettem ki, és most lett vége az utolsó hagyatéki eljárásnak.

Ilyen az Isten. Amikor meghalt édesanyám, olyan módon tapasztaltam meg Isten gondoskodó szeretetét, mint előtte soha.

Mi a gondviselés? Isten segít, hogy percről-percre értékes életet élhessek, olyat, amilyet Ő álmodott meg nekem.

Hiányaink az Istenbe vetett bizalom által ajándékokká válhatnak. Már ma Istent ajándékozhatják nekünk, mert hiányaink arra sarkallnak minket, hogy még nagyobb bizalommal, még nagyobb hittel forduljunk az Istenhez, és kérjük őt.

Mert valójában hogy tudunk élni? Csakis a gondviselésből. A gondviselésbe vetett hittel az élet igazi élet. Mi Isten gyermekei vagyunk, akikről a mennyei Atya gondoskodni szeretne. Azt lehet mondani, hogy atyai szíve értünk dobog. Mindannyinkért külön-külön, és az egész népért együtt. Akkor tehát mi is a gondviselés? Semmi olyan nem történik velünk, amit Isten ne tudott volna előre, ne akarta vagy legalább ne engedte volna meg az életünkben.

Mivel Isten a végtelen szeretet, ezért a rosszat is, amit ő egyáltalán nem akart, végtelen gondoskodó szeretete által úgy tudja beépíteni életünkbe, hogy abból végtelen szeretete által sokkal több áldás származik, mintha meg sem történt volna. Tudunk-e ezzel a bizalommal tekinteni Istenre? Mert ha így tekintek életem minden pillanatára, Istenbe vetett bizalmam erősödni fog.

Lisieux-i kis Szent Teréz, aki sok szenvedésen ment keresztül, így fogalmazott: „Mindig csak pillanatról pillanatra szenvedek, mert ha már elképzelem, hogy holnap rosszabb lesz, elhagy a bátorságom. De ha holnap nehezebb is lesz, Isten is több erőt fog adni hozzá."

Tehát **mi a gondviselés**? Hogy Isten figyel ránk és gondunkat viseli. Isten segít, hogy percről-percre értékes életet élhessek, olyat, amilyet Ő álmodott meg nekem. Ha az Ő gondviselésében szeretnék élni, akkor mindig a jelenben kell Istenre tekinteni, őhozzá fordulni. Meg kell tanulnunk újra imádkozni, és feltételek nélkül bízni Istenben.

Ezt mondta Jézus: Ne aggódjatok a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról, a mának elég a maga baja. Könnyű ezt mondani, gondolhatnánk, és mi van akkor, amikor jönnek a gondok? Mi van akkor, ha egy gondunkon már kezdünk túl lenni, és akkor jönnek az egyre nagyobb nehézségek?

Erre az első Péter levél adja meg a választ: „Minden gondotokkal forduljatok hozzá, mert neki gondja van rátok."

Mi mit teszünk ezzel szemben gyakran? Van a hátunkon egy nagy zsák, amiben a terheinket cipeljük. Amikor imádkozunk, akkor letesszük ezt a zsákot, kiterítjük, kipakoljuk Isten elé, majd az ima végén mindent visszapakolunk, összegöngyöljük és visszük tovább. A gondjainkat nem csupán megmutatni kell az Istennek, hanem átadnunk neki. Az Isten kezébe adott gondok ugyanis már nem fognak agyonnyomni minket, hanem fel fognak emelni.

Most röviden három lépésben elmondom, hogyan tudjuk átadni Istennek a gondjainkat?

1. lépés

Az első lépés, hogy **gondjainkat, terheinket**, amik nyomasztanak, amik megpróbálnak aggodalmaskodásba kergetni, nemcsak megmutatni kell, hanem **átadni Istennek.** Leülök és eldöntöm, hogy bízom az Atyában. Mielőtt elkezdek imádkozni, felszítom magamban a mennyei Atyába vetett bizalmat. Azt mondom: „Atyám, én bízom benned. Tudom, hogy te gondoskodsz rólam, és tudom, hogy életem minden pillanatában velem vagy és a lehető legszebbet, legjobbat akarod nekem ajándékozni." Ezek után átadjuk neki gondjainkat. Nem csak úgy, hogy egyszerűen minden gondomat odaadom, hanem tételesen megfogalmazom őket. Mi az, amit át szeretnék adni az Istennek? Tételesen mondj ki neki mindent! A végén pedig azt mondom: Atyám, átadom neked, kérlek te foglalkozzál velük.

Sokat segíthet, főleg nagy küzdelmek esetén, ha írsz egy levelet Jézusnak. Ezeket írd le, és bármikor előveszed a levelet, akkor látod, hogy én ezt már átadtam Istennek. Fontos, hogy gondolatainkat, gondjainkat nem csupán elmondani kell az Úrnak, hanem átadni őket. Mit jelent ez? Hogy végleg el kell szakadni a gondjainktól. Az Isten kezébe helyezett gondok már nem az enyémek! Milyen szép a kifejezés hogy gond-viselő Isten. Ha átadom a gondjaimat, akkor azokat már Ő viseli.

Hogy szól a hetedik parancs? Ne lopj! Miért említem ezt? Ne lopjam vissza az Atyától, amit már egyszer odaadtam neki. Ezzel együtt le kell mondanunk arról is, hogy a mi elképzelésünk szerint alakuljon a dolog. Ne én akarjam meghatározni, hogy nekem mi a jó. Így szoktam visszavenni Istentől azt, amit egyszer már átadtam neki.

Ha egyszer átadtam, meg kell bíznom abban, hogy Isten azt a dolgot úgy fogja formálni, és úgy fogja nekem odaadni, ahogy a számomra a legjobb. Itt kezdődik az Istenbe vetett gyermeki bizalom, hogy úgy fog gondoskodni rólam, ahogy az számomra a legjobb. Az úgy nem megy, hogy a gondnak a kellemetlen része legyen az Istené, a többit pedig majd én meghatározom. El kell hinnem, hogy Isten végtelen szeretettel, bölcsességgel és körültekintéssel fog gondoskodni rólunk. El kell tudni engedni saját terveimet és elfogadni azt, amit Isten akar nekem adni általa. Ez nagyon nehéz. Úgy kell elfogadnunk mindent a mennyei Atya kezéből, mint egy gyermek. Fontos, hogy amikor gondjainkat átadjuk Istennek, akkor az mindig egy tudatos döntés legyen. Az pedig nem lehet, hogy csak félig adjuk át, úgy, hogy a gondnak a fájdalmas, kellemetlen részét átadom Istennek, de ugyanakkor, azzal a dologgal kapcsolatban mi magunk akarunk dönteni. Ez így nem megy.

2. lépés

A második fontos lépés: **köszönetet mondani az Atyának** miután kimondtuk gondjainkat és átadtuk neki azért, hogy ő már elvette tőlünk. Hidd el, abban a pillanatban, ahogy te tiszta szívvel és teljes bizalommal kimondod az Úrnak, hogy „fogadd el", azt az Atya máris a kezébe vette, és már gondoskodik is róla. Bármit is érzel, ne az érzéseidnek higgy! Mit mondott Jézus? Kérjetek és kaptok!

Fontos, ha már átadtam a gondjaimat, hogy köszönetet mondjunk amiért elvette tőlem és máris elkezdte intézni. Lehet, hogy az a gond, amit átadtam, később is elkezd engem nyomasztani. Ilyenkor azt kell mondani: Atyám, ez a dolog újra fáj, de hálát adok neked, mert ez már a tiéd, és hiszem, hogy törődsz velem. Azaz, újra az Istenbe vetett bizalmat kell megerősíteni.

3. lépés

Végül a harmadik lépés: hiszem, hogy gondunkban azt a részt, amit nekünk kell megoldani, Isten sosem fogja helyettünk megoldani, hanem **az erőt és a szeretetet adja meg hozzá**. Ami az én részem a tennivalóban Isten vezetése szerint, ehhez kérnem kell segítségét: „Atyám add, hogy felismerjem, milyen közreműködést vársz tőlem, mivel járuljak hozzá én a probléma megoldásához." Mert ami az én részem, azt határozottan, és teljes odaadással kell nekem megtennem.

† Csernáth Zoltán

TANÚSÁGTÉTEL

Mit jelent az EVANGELIZÁCIÓ?

Miért fontos különösen ma?

A mai kor emberei lelki magányosságtól és szeretetlenségtől szenvednek, mert nagy hiány van az önzetlen emberi kapcsolatokban. Másrészt elvesznek a világi dolgok tengerében, a pénzhajhászásban, fáradtak és boldogtalanok, nem ismerik az élet igazi értelmét és célját. Ebben a kilátástalannak tűnő világban, úgy érzem, óriási ajándékot kaptam a Mennyei Atyától, amikor elvezetett az Emmausz Közösségbe, ahol a Szentlélekben megújulva elindultam azon az úton, amely az élet igazi célja felé vezet Jézus Krisztushoz.

Ez az út nem könnyű, de amióta döntöttem és elköteleztem magam Istennek, a kegyelem számtalan ajándékán keresztül kapom az erőt és segítséget a Mennyei Atyától földi zarándokutamhoz.

Az elköteleződés nem arról szól, hogy megtartom a törvényeket – vasárnapi szentmise, szentgyónás, egy kis jócselekedet, amikor éppen kedvem van hozzá, hanem **új emberré** kell válni.

Szent Pál a Kolosszeiekhez írt levelében, az új emberről szóló szakaszban (3,1-4), pontosan megfogalmazza, milyennek kell lennie a Krisztusban feltámadottnak.

„Ne a világi dolgokkal foglalkozzatok, hanem keressétek az Isten jobbján ülő Krisztust.

A 3. fejezet 5-8. verse pontosan meghatározza, mit kell kiirtanunk magunkból. (Paráznaság, tisztátalanság, harag, káromkodás, indulat, rosszakarat.)

A 10-15. versek szerint a Krisztusban megújultak gyakorolják a szeretetet, amely minden jónak a teljessége: az alázatosságot, szelídséget, béketűrést, irgalmat, megbocsátást. Szavainknak és tetteinknek példaképe Krisztus legyen.

Az elköteleződésem nem egyik napról a másikra történt. Fokozatosan fejlődött ki bennem a szerető Istenhez való tartozás vágya. Ez egy hosszú folyamat, amely a Közösség lelkiségében, a jó Pásztor vezetésével, tanításával ment végbe.

A Szentírás rendszeres olvasása, az imaszolgálat, szentségimádás, lelkigyakorlat beépült az életembe. Már nem tudom elképzelni, hogy mindezek nélkül éljek.

Nagyon fáj, amikor bűnt követek el, mert akkor úgy érzem, kitaszítottam magamból a Mennyei Atyámat. Amikor a bűnbocsánat által ismét a kegyelem állapotába jutok, óriási öröm, béke és boldogság tölt el.

Azt hiszem, aki nem élte még át a kegyelem boldogságát, az nem tudja, mi az **igazi boldogság**.

Mit jelent az evangelizáció ma?

Elmondani mindazoknak, akik nem tudják, mi az igazi boldogság.

Ez a küldetésünk, mert mi már ebben részesülünk, ezért tovább kell adnunk az örömhírt az **Igazi boldogság** elnyerésére.

Hol evangelizáljunk?

A legnehezebb terep a család és a közvetlen környezetünk, ahol a mindennapokat éljük.

Itt naponta szembesülünk azzal, hogy mennyire tudtunk cselekedeteinkben Krisztust követők lenni. A legtöbb elbukás itt történik.

Természetesen a családi körön kívül mindenhol, ahol szükségét látjuk és érezzük.

Hogyan?

A Szentlélektől kapott három nagyon fontos ajándékkal felruházva lehetünk csak képesek az evangelizálásra.

1. Szeretettel – jócselekedetekkel.
2. Dicsőítéssel, hálaadással – a Szentírás ismeretével.
3. Igazságossággal – hittel.

Vagyis a cselekedeteink szolgáljanak követendő például azok számára, akiknek Krisztus követését közvetítjük.

Oláh Lajosné
Szent József imacsoport

A magány csapdájában

III/2. rész

3. rész: A hiúság

A magánynak egy további oka a hiúság. A hiú ember felebarátjától csak a dicséretet, tiszteletet, figyelmet, szeretetet képes elfogadni. Csak akkor érzi életét teljesnek, tartalmasnak, érdekesnek, ha ő van a figyelem középpontjában, ha ővele foglalkoznak, ővele beszélgetnek, őt hallgatják és hangsúlyozzák: „Nagy szükségünk van rád, milyen jól csinálsz mindent." Ha ezeket megkapja, akkor jól érzi magát, mindenkit szeret és mindenkivel békében él.

De egyszer csak megváltoznak a körülmények és a környezete nem tud már úgy odafigyelni rá. Például, valami olyan fontos dolguk akad, ami nem áll vele kapcsolatban, vagy valaki másra figyelnek oda, akinek az adott pillanatban nagyobb szüksége van a figyelemre és a gondoskodásra.

Mi történik ilyenkor a hiú emberrel?

Azonnal megváltozik a hangulata. Lelkéből hirtelen eltűnik a béke és az öröm; elkezdi magát magányosnak és elhagyatottnak érezni; unatkozni kezd, környezetét hirtelen közömbösnek és érzéketlennek kezdi látni. Természetesen azért kerül ebbe az egészségtelen állapotba, mert elfelejtkezett Istenről. Ahelyett, hogy Isten töltené el szívét, azt saját „énje" tölti be.

Hogyan lehet kikerülni ebből az állapotból? Hogyan győzhetjük le hiúságunkat, és ezáltal a magány érzését?

Mindenek előtt értékeljük azokat a pillanatokat, amikor felebarátaink nem figyelnek ránk. Ezekben a pillanatokban nem tölt el bennünket a hiúságból fakadó öröm, levertnek érezzük magunkat, pedig ez egy nagyon megfelelő pillanat ahhoz, hogy eszünkbe jusson Isten, hogy imával forduljunk Őhozzá.

A levertség e pillanataiban az ima különösen őszintévé, forróvá válhat. A hiúságból fakadó kétes értékű öröm érzése helyett eltölti lelkünket a Krisztusban érzett valóságos öröm.

Ne féljünk attól, hogy felebarátaink elfelejtkeznek rólunk, mi pedig magunkra maradunk, magányosak leszünk – ez az állapot Istenhez vezet el bennünket.

Ellenkezőleg, az elhagyatottság érzésének pillanataiban mi magunk **kezdjünk több figyelmet fordítani felebarátainkra**.

Ha valaki hirtelen megszakítja velünk a kapcsolatot, gondolkodjunk így: „Lehet, hogy súlyos gondjai vannak? Felajánlom neki a segítségemet. Ha cselekedeteimre nem is lesz szüksége, akkor is segíthetek neki kedvességgel, melegséggel, érdeklődéssel, imával".

Ha képesek vagyunk erre, akkor bárhogy is viszonyuljanak irántunk az emberek, nem fogjuk magunkat elhagyatottnak érezni, békére és belső nyugalomra találunk.

E viszonyulásról nagy kifejezőerővel szól egy görög sztarec, Emilianosz (Vathidisz) archimandrita:

„Nem várhatjuk el, hogy
felebarátunk szeressen minket.
Csak egyet tehetünk: akár
saját fejünk levágása árán is
bebizonyítjuk neki, hogy szeretjük
őt. Többet nem tehetünk."

Ilyen forrón, buzgósággal és önfeledten kell szeretnünk felebarátunkat, késznek kell lennünk arra, hogy mindent megtegyünk érte. Egyúttal pedig nem szabad elvárnunk fizetségként a szeretetét.

Ha megtartjuk ezt a törvényt, akkor nem leszünk magányosak.

4. rész: Az irigység

A hiúság szenvedélyének egyik aspektusa az irigység. Ez a szenvedély is a magányhoz vezetheti el az embert.

Az irigység abból ered, hogy nem akarjuk magunkat kisebbnek érezni a felebarátunknál. Inkább nagyobbaknak, de legalábbis egyenlőknek szeretnénk magunkat érezni. De mennyi mindent veszítünk e hozzáállásunk miatt!

Egy írótól idézem: „Szeretem inkább azt gondolni, hogy körülöttem mindenki jobb nálam. Azért, mert amikor így gondolkodom, mindig csodálatos,

méltó emberek között vagyok. Ez pedig boldogságot kelt bennem."

Az irigy ember mindig saját „énjére" összpontosít. Mások méltósága és mások sikerei számára csak mércét jelentenek. Más tehetséges, én miért nem vagyok az? Mást szeretnek, engem miért nem, hát rosszabb vagyok nála? Másnak sok erénye van, nekem Isten miért nem adott?

Az irigy ember meglopottnak érzi magát, úgy érzi, megfosztották őt a javaktól, ezért nem képes valóban észrevenni felebarátait maga körül. Ezért magányos. Ha felhagyna a méricskéléssel, és képes lenne egyszerű tekintettel, örömmel figyelni másokra, akkor észrevehetné: „Milyen jó emberek vannak körülöttem! Milyen nagy szerencsém van" – és a magány érzése oszladozni kezdene benne.

Soha ne higgyünk az irigység bennünk feléledő gondolatainak.

Gyakran érezhetjük úgy, hogy irigységünknek objektív okai vannak: a másiknak többje van, jobban szeretik, úgy érezzük, lehetetlen, hogy mi ne vágyjunk ugyanarra. Ilyenkor elfelejtjük, hogy Isten mindenkinek számtalan adományt ad, és mi is nagyon sok jóval rendelkezünk. Bennünket is szeretet vesz körül, csak képtelenek vagyunk azt észrevenni.

5. rész: Elcsüggedés a kudarcaink miatt

A magány egy másik komoly oka: a kudarcainkhoz való helytelen viszonyulás, a kudarcok miatti elcsüggedés. Ez egy nagyon elterjedt jelenség. Ebben részben vétkes a tömegkultúra, a tömegirodalom, a filmek, a reklám által napjainkban terjesztett „sikeres ember" kultusza is.

A „sikeres embernek" mindig minden sikerül, nem ismeri a kudarcot. Megszokjuk, hogy e hamis példához igazodjunk és elfelejtkezünk a legfontosabb keresztény erényekről: az alázatról, a türelemről és az Istenbe vetett reménységről.

Azonban az az önmagunk iránti elvárás, hogy mindenben feddhetetlenek legyünk – bűnös út, csüggedéshez, zárkózottsághoz, és végül a belső magányhoz vezet.

Egyszerű példa.

Munkahelyünkön a vezető egy felelősségteljes feladatott bízott ránk és nagyon remélte, hogy sikerül jól megoldanunk. Mi is ebben reménykedtünk, de valamiért ez nem sikerült. Most kétféleképpen viselkedhetünk. Zaklatottak leszünk és sopánkodunk: „Hogy történhetett ez? Mindenkinek rosszat okoztam és nagyon megszégyenültem. A főnök most már nem fog megbízni bennem és a kollégáim is ki fognak nevetni." Látni véljük, ahogy mindenki sértően lesajnál minket, a főnök pedig, amikor elmegy mellettünk, ingerülten és mogorván néz ránk.

De viselkedhetünk másképpen is. Először is imánkban kérjük Isten segítségét.

Ha lelkünk zaklatott és gondolataink ide-oda cikáznak, a legjobb, ha a Jézus-imát mondjuk.

Ha egy kicsit megnyugodtunk, üljünk le és gondolkodjunk. Ha van rá lehetőség, hogy kijavítsuk a helyzetet, akkor igyekezzünk ezt megtenni.

Valaki ellenvethetné: egy dolog, ha egyszer elkövetek valami hibát és más dolog, ha bűnbe esek (vagy ha rendszeresen követek el bűnt), ez esetben hogyan is kerülhetném el a csüggedést?

A szentatyák ebben az esetben is a józanságot tanítják, ahogy minden más élethelyzetben is: „ha elestél, kelj fel!" Ismerd be Isten és önmagad előtt saját gyengeségedet és folytasd a küzdelmet. Természetesen mindezt imádsággal tedd, mert valóban felkelni csak Isten segítségével vagyunk képesek.

Pravoslavie-i mir (www.szimandron.hu)

LÁTOM A megnyílt eget

Mitől válik a mai ember egyre hajszoltabbá? A zsúfolt utcai forgalom tempója egyre nő. A technika új módszereit kutatjuk. „Nincs időm!" – hányszor hangzik ez el bocsánat kérőleg. Stressz és nyugtalanság uralja az életet, mindennapjainkat. Úgy tűnik, hogy a világot egyre inkább a sietség jellemzi, mintha tudatában lenne annak, hogy már nincs sok ideje. Elmélyült gondolkodásra szinte nem is jut idő. Félünk a csendtől.

Vajon félünk szembesülni az emberi lét kiüresedésével és a társadalom értékvesztésével?

Ahogy öregszünk, és jelentkezik a betegség, vagy amikor a baráti körből, a családból meghal valaki, hirtelen mellbe vág a kérdés: Valójában mivel is telik az életem? Mi életem értelme? Mi jön ezután? Merre tartok? Nemsokára én is sorra kerülök. Üres kézzel állok-e majd Isten elé?

„Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok" (Jn 14,2-3) – mondja Jézus. Biztosak lehetünk-e ebben?

Sokszor – gondolkodás nélkül – ezzel ütjük el a kérdést: „Onnét még senki sem jött vissza!"

És Jézus? *„Sokféleképpen bebizonyította tanítványainak, hogy él."* (vö. ApCsel 1,3) Jézus megbízható tanú: *„Az igazságot hirdetem nektek"* (Jn 8,45) – hangsúlyozta.

Egyébként is gyakran olvashatunk égi lények és emberek találkozásáról. Mind az Ó- mind az Újszövetségben számtalanszor látunk angyalokat: *„Szolgáló lelkek, akik elküldettek, hogy segítsenek az üdvösség várományosainak."* (Zsid 1,14)

Néha felismerhető személyek is megjelennek, mint például Mózes és Illés a Színeváltozás hegyén. (Mk 9,4)

Jézus feltámadása után sok elhunyt szent jelent meg. (Mt 27,52-53) A későbbi időkből is hallunk mind Jézus mind mások megjelenéséről.

Olykor tehát találkozhatunk mennyei lényekkel itt a földön. De fordítva is előfordul. Néha evilágiak is felvétetnek a másik világba úgy, mint Pál, aki *„elragadtatott a harmadik égig, és szavakkal ki nem fejezhető dolgokról hallott."* (vö. 2Kor 12,2-4) Vagy mint János, aki Patmosz szigetén látta, hogy kapu nyílt az égen (vö. Jel 1,9; 4,1), vagy István, aki így kiáltott fel: *„Látom a megnyílt eget, és Jézust az Isten jobbján állni."* (ApCsel 7,55-56)

(…) A szentekkel való találkozás a korai egyházban olyan valóságos volt, hogy helyet kapott a Hiszekegyben is: „Hiszem a szentek közösségét és az örök életet." Mindezt olykor csupán a földön élő keresztényekre vonatkoztatják, Jézus szemében azonban nem a földi halandók és az égi lények közt húzódik az éles határ, hanem a hívők és hitetlenek között. *„Aki hisz bennem, nem hal meg, hanem már át is ment a halálból az életre, és nem esik ítélet alá."* (Jn 5,24)

Aki eljut a Jézus-hitre, az már átlépte az élet és a halál közötti határt, és nem hal meg többé.

Gyakran így érvelnek: „Ne háborgassuk a holtakat." Vajon keresztény-e ez az egyes keresztények szájából elhangzó mondat?

Jézus szerint nem helyes *holtaknak* nevezni a Krisztusban elhunytakat. Ebben a kérdésben ő épp a szadduceusoknak mondott ellent: *„Tévedtek* – mondja – *nem olvastátok, hogyan beszélt hozzátok Isten, amikor ezt mondta nektek: Én vagyok Ábrahám, Izsák és Jákob Istene. Ő nem a holtak Istene, hanem az élőké."* (Mt 22,31-32)

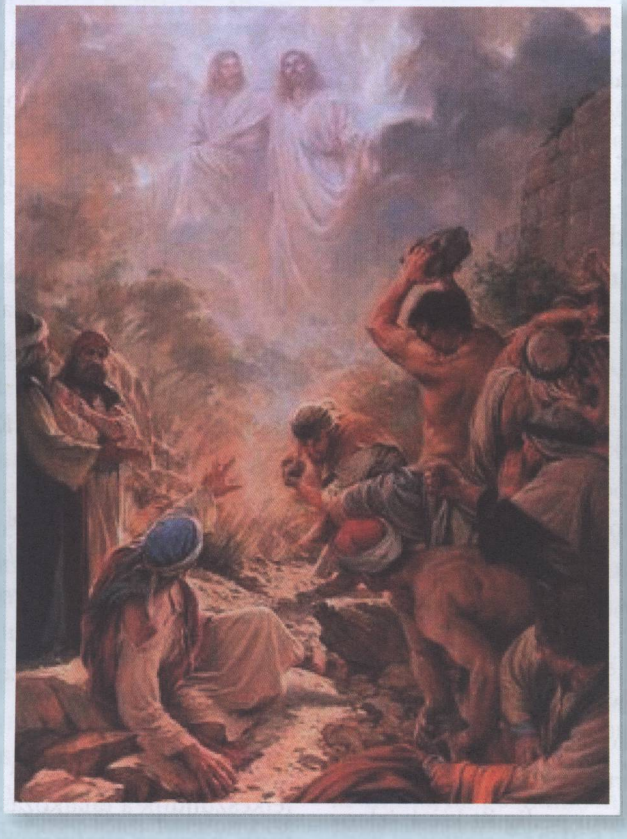
A testi halál tehát nem lényeges határ többé. Ezért mondja Jézus például ezt is: *„Ez a leány nem halt meg, csak alszik."* (Lk 8,52) Emiatt kinevették. Ugyanígy mondja: *„Lázár elaludt, fel akarom ébreszteni."* (vö. Jn 11,11)

Ha pedig az ő esetében ez így van, akkor nem kellene minden látomást és jelenést oly mereven elutasítanunk.

Isten viszont határozottan tiltja, hogy megpróbáljunk kapcsolatba lépni a megholtakkal, amit pl. a spiritiszták tesznek.

Ez világosan benne van a Szentírásban: *„Aki halott lélek szavait tolmácsolja vagy jós-lélekkel rendelkezik, azt halálra kell adni."* (vö. Lev 20,27)

„Ne legyen köztetek senki, aki holt lelkektől vagy jósoktól tudakozódik, és halottaktól kér tanácsot. Mindezt utálja az Úr...". „De – folytatódik – *prófétát támaszt az Úr körödből, olyant, amilyen én (Mózes) vagyok, őrá hallgassatok."* (vö. 2Törv 18,9-20)

A Színeváltozás hegyén pedig ezt halljuk: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, Őt hallgassátok."* (Mt 17,5)

Sundar Singh így beszél a spiritizmus és a szentek közössége közti különbségről:

„A spiritiszták megpróbálnak üzeneteket és jeleket kapni a gonosz lelkektől, de ezek gyakran olyan érthetetlenek és csalókák, hogy követőiket inkább eltávolítják az igazságtól, minthogy közelebb vinnék hozzá.

Én ellenben látomásaimban elevenen és világosan látok minden apró részletet a szellemi világ dicsőségéből, és megtapasztalom a szentekkel való látható és valóságos közösséget a lelkek világának fényes környezetében. Egyértelmű válaszokat kapok itt a legkülönbözőbb kérdésekre."

A spiritizmus sok embert nyugtalanít. Sámuel próféta szelleme így szólt, miután megidézték: „Miért háborgattok engem azzal, hogy megidéztek?" (1Sám 28,15)

Az Istentől származó látomások és hangok világosan különböznek ettől. Ezeket mindenekelőtt az imádkozó és az engedelmesség útját járó emberek kapják meg. Így történt ez Péterrel a joppei háztetőn, Kornéliusszal, a római századossal Cézáreában (ApCsel 10), és így volt Sámuellel a szentélyben. (1Sám 3)

...Mindnyájan belépünk egyszer ebbe a valóságos, de számunkra még láthatatlan világba. Ezért fontos már most megbarátkoznunk ezzel a valósággal.

Ez az egyetlen maradandó valóság számunkra, amely már most jelen van bennünk: *„Maradjatok bennem, amint én bennetek maradok."* (Jn 15,4)

„Nem tudjátok, hogy az Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek?" (1Kor 3,16)

A mennyország már most jelen van bennünk! Túlvilági életünk lelki fejlődésünknek azon a szintjén folytatódik, amelyet itt a földön elértünk. Balgaság lenne, ha nem készülnénk föl erre a fontos pillanatra, amelytől egész további életünk függ.

„Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelke kárt szenved?" (Mt 16,26)

Egyébként nincs-e szükségünk eszményképre már *ebben* az életben is?

A csupán földi, mulandó ideál és a materialista világkép nem kielégítő. Külső, e földi életen túlmutató támpontra van szükségünk.

Már Archimédesz megmondta: *„Adjatok nekem egy szilárd pontot a földön kívül, és kimozdítom sarkaiból a világot."*

„Tekintsünk ezért egyedül Jézusra, aki a rá váró öröm tudatában vállára vette a keresztet." (Zsid 12,2)

Ha már Ő szükségesnek tartotta, nem kellene-e nekünk is – legalább életünk nehéz pillanataiban – támpontot keresnünk a jövőben, amelyhez igazodhatunk?

Jézus ismerte a nagyszerű jövőt, és így imádkozott: *„Atyám, azt akarom, hogy ők is ott legyenek, ahol én vagyok, és lássák dicsőségemet."* (Jn 17,24)

Ez semmiképp sem jelent jövőbe való menekülést. Épp ellenkezőleg, valóságérzékre utal, ha már most gondolunk jövőnkre.

Azt is normálisnak tartjuk, hogy itt a földön különböző dolgok ellen bebiztosítjuk magunkat, holott ez valójában lehetetlen.

Mi az egyetlen értékálló biztosítás, amelyet Isten Igéje kínál nekünk?

„Biztos vagyok abban, hogy ennek az életnek a szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez." (Róm 8,18)

Miért veszünk részt továbbra is a világ struccpolitikájában, amely úgy tesz, mintha ezen a világon minden rendben lenne?

Az idő és az örökkévalóság világa egymásba kapcsolódik. A halállal nincs vége az életnek, ez csupán átmenet az egyik létformából a másikba. Maga az élet sohasem szűnik meg.

Az eljövendő élet folytatása a jelenleginek. Ugyanakkor a kapcsolatok és értékek egészen másmilyenek lesznek, mint ezen a világon, úgyhogy csodálkozni fogunk, és bámulatra méltó felfedezéseket teszünk majd.

Mert sok minden, ami most fontosnak és nélkülözhetetlennek tűnik, odaát értéktelenné válik és szertefoszlik, mint a buborék. Ami pedig itt kicsi, jelentéktelen vagy nevetséges, ott értékesnek, életadónak bizonyul majd.

Szűz Mária már az angyal köszöntése után megértette ezt, amikor ujjongva felkiáltott:

„A hatalmasokat letaszítja trónjukról,
és a kicsinyeket magához emeli.
Az éhezőket minden jóval betölti,
a gazdagokat elbocsátja üres kézzel."
(Lk 1,52-53)

Jézus ezért így kezdi az új örömhír hirdetését: *„Térjetek meg!"* (Mk 1,15)

Nem azt érti ez alatt, hogy „legyetek csupán tisztességes emberek", mert hiszen már azok voltak, hanem azt, hogy „változtassátok meg gondolkodásotokat", mert az értékrend gyökeresen megváltozik:

„Boldogok a szegények, a szomorkodók,
az éhezők, azok, akiket megrágalmaznak
és kinevetnek azért, mert követnek engem.
Mert épp ilyeneké a Mennyei Királyság.
És jaj a gazdagoknak, a jómódúaknak és
azoknak, akiket mindenki tisztel, mert ők már
megkapták jutalmukat."
(vö. Mt 5,3-12; Lk 6,20-26)

A következő néhány oldal abban szeretne segíteni, hogy várakozzunk arra a napra, amikor magával Jézussal találkozunk.

A téma megköveteli, hogy jól viszonyuljunk hozzá, és ne csak kíváncsiságból olvassuk, mert *„a tudás felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít."* (1Kor 8,1)

Meddő dolog a végidőkről vitatkozni. *„Kerüld az oktalan és értelmetlen vitákat, ezek csak veszekedéssé fajulnak"* (2Tim 2,23) – mondja Szent Pál.

Nem az a lényeg, hogy halmozzuk a tudást, hanem hogy örömteli várakozással felkészüljünk a találkozásra Övele, aki életét adta értünk, hogy ez által nekünk ajándékozza az örök életet. És a betegek vagy öregek életük végének közeledtével Szent Pállal együtt elmondhassák: *„Vágyom arra, hogy Krisztushoz menjek, és vele legyek."* (vö. Fil 1,23)

Vannak jelek, melyek időszerűvé teszik Jézus szavait: *„Amikor ezek a jelek bekövetkeznek, keljetek föl, emeljétek föl fejeteket, mert közel van megváltástok."* (Lk 21,28)

„Az odafenn valókkal törődjetek, ne a földiekkel!" (Kol 3,2)

Frans Horsthuis

(Részlet a Marana Tha sorozatban most megjelent „Látom a megnylít eget" c. könyvből)

A *keresztény jellem* győzelme

A sok tévtant, a sok cselszövést, a sok aljasságot látva az embernek már megfájdul a feje. Mintha egy nagy tenger közepén lenne egy kis bárkában, s egyszerre sodorná felé a jéghideg hullámokat a keleti, az északi, a nyugati és a déli szél, s próbálná eltántorítani céljától. Kétségbeesve nem harcolna már, felhúzná evezőit, s hagyná, hogy oda lökjék a hullámok, ahova akarják, vagy végleg feladva a harcot belevetné magát a jeges tengerbe.

Ne! Ne! Csak ezt ne tedd! Tarts ki igaz keresztény hited s eszméd mellett, mert ez a liberális szellemiség elleni legnagyobb orvosság! Hiába kacagnak ki, hiába gúnyolnak, hiába kicsinyelnek le amiatt, mert Krisztust követed, tudd meg, keresztény, hogy végül te fogsz győzni!

S miért? Azért, mert te, keresztény ember, a nagyhét kálváriája és a húsvéti feltámadás után **Krisztusra szegezed tekintetedet**, aki a keresztény jellem csúcsa és koronája, s tudod: ilyenné kell válnod! Ő amellett, hogy Isten, olyan ember volt itt a Földön, aki meg nem alkuvó módon hirdette és küzdött az igazáért, s hogyha eljött a halál órája, meg mert halni, mert tudta, hogy nagypénteket a feltámadás követi.

Azért vagy veszélyes, keresztény testvérem, mert tudod, létezik örök élet, tudod, hogy a földi örömöknél többet ér az igazság. Nem mondasz le róla azért, hogy jól fizető állásod lehessen, nem mondasz le róla azért, hogy nyugodtan élhesd kispolgári életedet, nem mondasz le róla azért, hogy földi hatalomhoz juss, nem mondasz le róla azért, hogy a baráti társaságban dicsérjenek, nem mondasz le róla azért, hogy elkerüljed a végső megsemmisülést, s ne élvezhesd tovább az életet. Nem! Nem rettensz meg a nagypéntektől, mert tudod, hogy nagypénteket nem a végső eltűnés, a teljes bukás, a véres, örökbe égetett megaláztatás, hanem a **feltámadás követi**! S így nem a világ kegyadományaitól függsz, amit a behódolóknak odavetnek, hanem csakis azt tartod szem előtt, hogy magadhoz veheted-e Krisztus testét, ha katolikus vagy, s ha protestáns azt, hited valóban kiállja-e a próbát a Láthatatlan Vizsgáló előtt, s azt nem dobtad-e oda ezekért a kegyekért!

Keresztény testvérem! Ajánlom neked, szegezd tekintetedet ne csak Krisztusra, de a magyar hősökre is, ha fáradnál a harcban, s azt gondolnád, talán ezt földi ember, ki nem Isten, végre sem tudja hajtani. A hősök és szentek példájából láthatod: lehet! Hisz az ő útjuk Krisztus útja volt, mint minden igazlelkű hősé a történelemben.

A mártírok vére a kereszténység magvetése! És mi is új hajtásként sarjadunk ki a szentek és vértanúk véréből. Hiába a világ kényelme, hiába nagy tivornya az egész modern világ, benne Magyarország is, mi itt vagyunk és hirdetjük az igazságot!

Azt kérdezem: hirdeted-e te is? Felvállalod-e azt, hogy jellemmé edzed magad a keresztény igazságok vaspengéjével, mely néha nehéz, néha fáj, ám a formátlan sziklából így lesz csak dicső ember? Küzdesz-e azért, hogy hős legyél, ha nem is egy pillanatnyi fájdalom, ha nem is a vértanúság, hanem a mindennapok lassú vérhullatása által ítéltetsz-e mártíromságra?

A keresztény jellem a liberális szellemiség legnagyobb ellensége. Ellensége, mert nem alkuszik meg. Nem dobja oda magát és szellemiségét a földi javakért, és nem nyüszít megadóan, ha börtönnel vagy halállal fenyegetik. Tudja, hogy szenvedések árán juthat csak el az igazsághoz, de azt is tudja, hogy már csak az igazságért szenvedni is nagyobb boldogság, mint a világ által odadobott javakkal élvezkedni.

Tűzben edződik meg a legnemesebb fém is. Ne vonzzon hamis dicsőség és mocskos élvezet, amit a világ kínál, és ne ijesszen meg a próbatétel! Tagadj meg mindent, ami nem keresztény! „Úgy kell viselkednünk, dolgoznunk, mintha most alapítanánk meg Isten országát." És erre a bátorságra végsőkig menően a keresztény jellem képes.

Légy keresztény jellem, **légy bátor és erős**, láss tovább a Földnél, s felejtsd el a félelmeidet! Vésd szívedbe, ha kell, mindennap, ezer fájdalom pengéje által, mint Krisztus Urunk mondotta: AZ IGAZSÁG SZABADDÁ TESZ!

Légy keresztény jellem, hogy megszabadulj a világ rabláncaitól, az élvezetek és az emberek elfogadásának kötöttségétől. Határozd el, hogy mostantól nem érdekel, milyen bajok érhetnek, nem érdekel, ki milyen riasztó címkét aggat rád. Nem azt kérem, hogy esztelenül vakmerő légy; azt kérem csupán, légy okosan bátor! Légy az, akinek lenned kell – az Igazság semmi mással nem törődő katonája, keresztény jellem!

Bernadett után

Karácsonyi dal

Uram, megfogtalak!

Olyan vagy a kezem között,
mint hímesszárnyú puha lepke,
mely ott kering fejünk felett
s csak néha száll le a szívünkre.

Megérint néha könnyű szárnyon
valami édes, puha bársony;
valami nagy meleg tekintet,
mely minden jót a földre hintett.
Igazság magvát elvetette
s az irgalom hívó szavát
szívünkbe lopva beletette.
Minden kicsi sejtje mögött
a célszerűség ott sugárzik –
Uram, Te vagy a fénylő csillag
és én követlek mindhalálig!

Hála Neked, hogy felragyogtál
egyszer a betlehemi égen
s azóta mindig ott lebegsz!...

De jaj nekünk, hogy sokszor felhő húz az égen –
felhő lebeg szívünk felett
s nem látjuk tőle az eget...

– De most itt vagy: megfogtalak!
Mint hímes lepke
odasímultál a szívemre
ott muzsikálsz, ott tündökölsz
s megtanítasz
örök reményre, szeretetre!...

Bottlik Nóra
(1935. XII.)

Szavaid legyenek kegyelmet közvetítők

„Semmiféle rossz beszéd el ne hagyja ajkatokat, hanem csak olyan, amely alkalmas a (hitben való) épülésre, ahol szükséges, hogy kegyelmet közvetítsen a hallgatók számára. Meg ne szomorítsátok Isten Szentlelkét, akinek jegyét viselitek a megváltás napjára." (Ef 4,29-30)

Az apostol figyelmeztet bennünket, hogy mire használjuk a szánkat. A beszéd Isten csodálatos adománya. Ez az egyik olyan képességünk, amelyben tükröződik Istenhez való hasonlóságunk. Mert Istenünk szól, és hozzá hasonlóan mi is szólunk. A beszéd megkülönböztet minket az állatoktól. A marhák bőgnek, a kutyák ugatnak, a szamarak ordítanak, a disznók röfögnek, a juhok bégetnek, az oroszlánok üvöltenek, a majmok rikoltoznak, a madarak csicseregnek, de csak az emberek beszélnek.

„Semmiféle rossz beszéd el ne hagyja ajkatokat" – mondja Pál. A „rossz beszéd"-nek fordított szó itt a „szaprosz" (görög szó), ugyanezt használták a korhadt fára és a rothadt gyümölcsre (Mt 7,17-18 és 12,33). A rossz beszéd, legyen az akár tisztességtelen, goromba vagy közönséges, bizonyosan sérti azt, aki hallja. Ehelyett inkább hasznosan kell alkalmaznunk egyedülálló képességünket, hogy az jó legyen a szükséges építésre, hogy épüljenek, és ne károsodjanak az emberek, így szavaink áldást hoznak azokra, akik hallják.

Jézus tanított a beszéd óriási jelentőségéről. Szavaink elárulják, hogy mi lakik a szívünkben – mondta –, és **az ítélet napján számot kell majd adnunk** minden meggondolatlanul kiejtett szóról (Mt 12,33-37). Jakab tehát csak megismételte Mestere tanítását, amikor hangsúlyozta az emberi nyelv mérhetetlen hatalmát a jóra és a gonoszra (Jak 3,1-12). Ha valóban Isten új teremtése vagyunk, mindenképpen ki kell alakítanunk a nyelvi érintkezés új szabályait. Ahelyett, hogy szavainkkal megbántanánk az embereket, segítenünk, bátorítanunk, vidítanunk, vigasztalnunk és ösztönöznünk kellene őket. Sokszor eszembe jutott már a bölcs és az ostoba beszéde közötti különbség a Példabeszédek 12,18-ból: *„Van, akinek a fecsegése olyan, mint a tőrdöfés, a bölcsek nyelve pedig gyógyít."*

Nem érthető azonnal, hogy Pál miért említi itt a Szentlelket: ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által meg vagytok pecsételve a megváltás napjára (30. vers). Az apostol azonban szüntelenül tudatában volt annak, hogy az emberek cselekedetei mögött láthatatlan személyiségek munkálnak. Nemrég figyelmeztetett, hogy ne adjunk helyet az ördögnek (27. vers); most arra int, hogy ne szomorítsuk meg a Szentlelket. Ebből nyilvánvaló, hogy a Szentlélek személy, hiszen a „lüpeó" (görög) szó azt jelenti, hogy „bánatot, fájdalmat, aggodalmat okoz", márpedig csakis személyek érezhetnek ilyesmit.

De mi az, ami megszomorítja őt? Mivel ő a „Szentlélek", szomorúságot okoz neki a szentségtelenség, és mivel Ő „egy Lélek" (2,18; 4,4), az egység hiánya szintén szomorúsággal tölti el. Bármi, ami összeegyeztethetetlen az egyház tisztaságával és egységével, az összeegyeztethetetlen az ő természetével is, és ezért bántja őt. Hozzátehetjük azt is, hogy mivel ő egyben az „igazság Lelke" is, aki által Isten szólt, megszomorítjuk, ha visszaélünk a beszéddel, amiről Pál éppen az előző versben írt.

A 30. versben találunk még utalást a Szentlélek pecsétjére, és a megváltás napjára. A megpecsételés (ahogyan Pál már az 1,13-ban elmagyarázta) keresztény életünk kezdetén történt; a bennünk lakozó Szentlélek az a pecsét, amellyel Isten magáénak jelölt meg minket. A megváltás napja viszont – habár a megbocsátás erejéig már miénk a megváltás (1,7) – a végső pillanatra tekint, amikor testünk is elnyeri a megváltást, mert csak akkor válik teljessé megváltásunk vagy megszabadításunk. A „megpecsételés" és a „megváltás" tehát az üdvözülés folyamatának elejére és végére utal.

E két időpont között nekünk az a feladatunk, hogy Krisztushoz hasonlóvá növekedjünk, és óvakodjunk attól, hogy megbántsuk a Szentlelket. Mert a Szentlélek érzékeny lélek. Gyűlöli a bűnt, a viszályt, a hamisságot, és elfordul tőlük. Ezért ha nem akarjuk megbántani, nekünk is el kell fordulnunk minden bűntől. Minden Lélekkel telt hívő azt szeretné, hogy örömet és ne fájdalmat okozzon neki.

John Stott

Megújult a szeretetem!

Jézus meggyógyította szeretetlenségemet

Tanúságtételem arról szól, hogyan tudtam szívből megbocsátani hosszú élete vége felé idős édesanyámnak, aki igen szigorúan nevelt engem, mint egyetlen gyermekét. Anyukám nagyon erős egyéniség volt, és én gyerekként behódoltam neki, mert féltem tőle, és egész életemben szégyelltem előtte gyengeségemet.

Egy alkalommal Margaritha nővér lelki napot tartott Szentendrén a Péter-Pál Katolikus Templomban, ahova elmentem, mert igen nagy indíttatást éreztem erre.

Azon a lelki napon Jézus meg akart gyógyítani több más testvérrel együtt egy kisebb testi bajból (izomgörcs), ami akkor az én estemben nem következett be.

Amikor a pap az áldásra körbevitte az Oltáriszentséget a templomban, a székemen ülve azt tapasztaltam meg, hogy Jézus közvetlenül ott áll előttem, és a két karjával szorosan átöleli vállaimat. Jézus ilyen közelségét addig még sohasem tapasztaltam meg.

A gyógyító alkalomkor, amikor rám került a sor, fizikailag nem jött létre a gyógyulás. Margaritha nővér megkérdezte, hogy megbocsátottam-e szívből mindenkinek az életemben.

Nekem akkor az édesanyám jutott az eszembe, hogy talán neki nem bocsátottam meg teljes szívemből. A nővér azt mondta, ha majd megbocsátok, akkor jöjjek vissza.

Ezen kissé elcsodálkoztam, mert addig azt hittem, hogy már megbocsátottam édesanyámnak is, hiszen tíz év óta, a megtérésem óta többször elmondtam a megbocsátás imáját mindenki felé.

Ugyanakkor szinte irtóztam anyukám keze érintésétől, nem tudtam őt megsimogatni és jelenlétében izgatott, ingerült, mérges, türelmetlen, zaklatott voltam, de ez nem tudatosult bennem, csak később visszatekintve. Anyukám érezte is a szeretetlenségemet iránta. Meg is kérdezte egyszer, hogy szeretem-e őt. Én azt gondoltam, hogy bár nem érzek szeretet iránta, viszont nem akartam szomorúságot okozni neki, és azt válaszoltam, hogy „szeretlek, de Jézus szeretetével."

Akkor viszont még nem is tudtam, hogy ez mit jelent igazából, csak hallottam a közösségben, hogy van ilyen szeretet is. De ő sem érthette, hogy ez mit jelent, hiszen ő a háború előtt még a büntető Isten képét ismerte meg a templomban.

A lelki napot követően igen erősen vágyódtam arra, hogy kibéküljek szívből édesanyámmal. És attól kezdve úgy éreztem, mintha Jézus a kezemnél fogva vezetne.

A lelki nap után otthon azonnal elkezdtem olvasni Margaritha nővér „Jézus ma is él" című könyvét. Mindjárt az elején, a 24. oldalon szinte rám villant egy bibliai idézet, amelyet nem tudtam kiverni a fejemből. Kimásoltam, és attól kezdve mindennap többször is azzal könyörögtem az Úrhoz magamra vonatkoztatva Jeremiás próféta szavait:

„Szívemnek meg kell indulnia, meg kell könyörülnöm rajtuk, mondja az Úr" (Jer 31,20b), mármint meg KELL bocsátanom anyukámnak.

November vége fele az imacsoport vezetőm küldött nekem e-mailben egy hosszú listát a pozitív és negatív érzésekről az akkori imacsoport foglalkozásunkhoz kapcsolódóan. Átolvastam a pozitív és a negatív érzéseket, és próbáltam besorolni, melyek jellemzőek az én és az édesanyám életére.

És megdöbbenve tapasztaltam, hogy mind az ő, mind az én életemben milyen sok a negatív érzés. Csak nálam a düh (haragos, ingerült, ideges, kapkodó stb.), nála pedig a bánat és a fájdalom érzései a jellemzőek (aggályos, nyugtalan, boldogtalan, csalódott, megsebzett, megtört, bánatos, megtört, elutasított, elhagyott stb.).

De továbbra is könyörögtem az Úrhoz, hogy szabadítson meg az édesanyámhoz kötődő negatív érzéseimtől.

Aztán egy hónappal a novemberi lelki nap után, amikor elalvás előtt ismételgettem a fenti könyörgést, hirtelen eleredt a könnyem, és csak sírtam, és sírtam keservesen, aztán egy pillanat alatt, mintha egy fátyol hullott volna le a szememről, belém hasított az a felismerés, hogy: „Hogy jövök én ahhoz, hogy megítéljem édesanyámat, amikor ő ugyanolyan negatív érzésektől szenvedő ember, mint én" – csak nálam a düh, az ő életében inkább a bánat és a fájdalom érzései vannak jelen. És akkor mintha új szív született volna bennem, elszállt belőlem az a teher és szenny, amelyet addig hordoztam.

S KI TUDTAM mondani SZÍVBŐL, rá gondolva, azt hogy: **édesanyám**. Addig csak anyunak vagy maminak szólítottam őt. És én attól kezdve **tudtam** édesanyámat szívből, igazán **szeretni**! Kezembe vettem és simogatni tudtam a kezét, a homlokát, a haját, a karját, a szeretet szavait tudtam neki mondani, és bár ő akkor már demens állapotban volt, de biztos, hogy érezte mindezt. És ez az áldott állapot az anyukám halála előtti 10 hónapon keresztül tartott.

Drága Jó Istenem, végtelenül hálás vagyok Neked azért, hogy édesanyám életének utolsó hónapjaiban érdemtelenül megajándékoztál végtelen kegyelmeddel, hogy annyi évtized szeretetlenség után legalább életének utolsó hónapjaiban tudtam édesanyámat tiszta szívből szeretni, és ő úgy tudott elmenni ebből a világból, hogy azt a szeretetet, amelyre ő egész életében annyira vágyódhatott az ő egyetlen gyermekétől, azt megadhattam neki.

Dicsőség és hála az Úrnak és Jézusnak, az Ő egyszülött Fiának, aki ma is él, és meggyógyította szeretetlenségemet, mert Ő végtelenül szeret minket. Ámen!

Babcsányi Ágnes

Mit jelent a keresztény jellem?

Mostanában egyre jobban foglalkoztat, ez az emberi tulajdonság! Ahogy ezzel a témával foglalkozom, egyre több dologra jövök rá…

Erkölcs és jellem, mint ikertestvér karöltve jár. A vallásos ember tehát jellemes, és a jellemes ember vallásos. A jellemesség elég összetett emberi tulajdonság! „Alapköveit" szüleinktől örököljük, és fejlődésünk során fejleszthetjük ki magunkban. Már gyerekkorban nagyon érdemes erre odafigyelni, mert később nehezebb dolgunk lesz. Ez tehát a szülők feladata, hogy megtanítsák, kifejlesszék gyermekeikben ezt a nagyon fontos tulajdonságot!

Egy biztos, hogy ez szeretet és Istenben való hit nélkül nem megy! A szeretet, ami Isten ajándéka, sok mindenen átsegíti az embert. Aki nem jellemes, csak ide-oda fog csapongani a világban, sehol nem fogja megállni a helyét, és végül az élet elsodorja!

A jellemes ember igazmondó! Vállalja szavaiért és tetteiért a felelősséget! Szerény, nem hivalkodó. Kritikus magával szemben is és másokkal is, viszont képes beismerni a saját hibáit, és engedi, ha valaki jóindulattal segíteni akar neki. Segítőkész, nem önző ember. Nem csapja be semmi téren embertársát. Ha őt becsapják, az viszont mély nyomot hagy benne, és többé nem segít azon, aki becsapta.

Önfeláldozó! Barátaiért mindenre képes, és ha segít nem vár el viszonzást. Nem használja ki semmilyen téren sem embertársait. Harcol az igazáért, és képes mindenre ennek bebizonyítására, bármi történik is. Igazságos másokkal szemben is. Szereti embertársait, viszont barátait megválogatja. Nem utál senkit, nem tesz különbséget az emberek között, hiszen mindnyájan Isten teremtményei vagyunk! Mértéktartó az élet minden területén. Semmilyen téren nem esik túlzásokba. Ha kérik, szívesen ad másoknak tanácsot, és meg is hallgatja mások tanácsait is, hogy elfogadja-e, azt eldönti. Titoktartó. Amit rábíznak, senki másnak nem mondja el. Ezek az emberi tulajdonságok, mint a mágnes vonzzák köré a hozzá hasonló embereket.

Nehéz becsületesen élni, de higgyétek el, hogy nagyon megéri!

Dina

Ü-Z-E-N-E-T

2014. szeptember 25.

„Drága gyermekek! Ma is arra hívlak benneteket, hogy olyanok legyetek, mint a csillagok, amelyek ragyogásukkal fényt és szépséget adnak másoknak, hogy örvendezzenek. Gyermekeim, legyetek ragyogás, szépség, öröm és béke, de különösen imádság mindazok számára, akik távol vannak szeretetemtől és Fiam, Jézus szeretetétől. Gyermekeim, a szívetekben lévő hit örömével tegyetek tanúságot örömteli hitetekről és imátokról és imádkozzatok a békéért, amely Isten drága ajándéka. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra."

2014. szeptember 2.

„Drága gyermekek, én a ti édesanyátok, végtelen szeretetből jövök újra közétek, a Mennyei Atya végtelen szeretetéből. Míg szívetekbe tekintek, látom, hogy közületek sokan édesanyaként fogadtok el engem, és őszintén, tiszta szívből szeretnétek az apostolaim lenni. De édesanyátok vagyok nektek is, akik nem fogadtok el és keményszívűségetek miatt nem akarjátok megismerni Fiam szeretetét. Nem is tudjátok, mennyire fáj a szívem és mennyit kérlelem Fiamat értetek. Kérem Őt, hogy gyógyítsa meg lelketeket, mert Ő ezt megteheti. Kérem Őt, hogy a Szentlélek csodája által világosítson meg benneteket, hogy megszűnjetek újból és újból elárulni, káromolni és megsebezni Őt. Teljes szívemből imádkozom, hogy megértsétek, csakis Fiam a világ üdvössége és világossága. És ti, gyermekeim, kedves apostolaim, mindig hordozzátok Fiamat szívetekben és gondolataitokban. Ezáltal a szeretetet hordozzátok. Mindazok, akik nem ismerik, a ti szeretetetekben fogják felismerni Őt. Én mindig mellettetek vagyok. Különleges módon vagyok pásztoraitok mellett, mert Fiam hívta meg őket, hogy az örökkévalóság útján vezessenek benneteket. Apostolaim, köszönöm nektek áldozataitokat és szeretetteteket."

Mirjána által kapott üzenetek

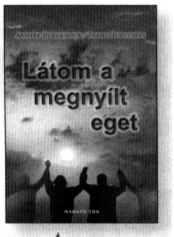
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A Királyok Királya jön hozzánk 3
Csernáth Zoltán: Az Istenbe vetett bizalom (II/2b.) 4
Oláh Lajosné: Mit jelent az evangelizáció? 7
Pravoslavie-i mir: A magány csapdájában (III/2.) ...8
Frans Horsthuis: Látom a megnyílt eget 10
Bernadett után: A keresztény jellem győzelme 13
Bottlik Nóra: Karácsonyi dal 14
John Stott: Szavaid legyenek kegyelmet közvetítők . 15
Babcsányi Ágnes: Megújult a szeretetem 16
Dina: Mit jelent a keresztény jellem? 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **Megjelent a Marana Tha sorozat újabb kötete: Anneke Hoekendijk és Frans Horsthuis: Látom a megnyílt eget** című könyve (ára: 800.-Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

Kedves olvasóinknak kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kíván a szerkesztőség!

MARANA THA – **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Az Újszövetségi Szentírás nem az ajándékokra, a képességekre vagy a tehetségre, hanem a jellemre helyezi a hangsúlyt. Nem a karizma, hanem a jellem a személyiség igazi próbája. …Kevés szó esik az Igében arról, hogy mi a funkciója az elöljárónak. A Biblia sokkal nagyobb figyelmet szentel annak a kérdésnek, hogy milyen embernek kell lennie."

(T. Marshall)

Fotó: Medjugorje (D. Eszter)

Ára: 200.-Ft

„Legyetek olyanok, mint a csillagok, amelyek ragyogásukkal fényt és szépséget ad
nak másoknak, hogy örvendezzenek. Legyetek csupa ragyogás, szépség, öröm é
béke… A szívetekben lévő hit örömével tegyetek tanúságot hitetekről és imátokról
Imádkozzatok a békéért, amely Isten drága ajándéka”. (Medjugorje – Szűzanya üzenete)